

1948-ban születtem Szekszárdon. Most úgy tűnik, gyermekkorom örökös szorongásban telt el, holott e szorongás csak bennem volt – húszéves koromig talán túlságosan is nyugodt körülmények között éltem. Kamaszkorom egyetlen igazi felfedezése az volt, amikor észrevettem, hogy a versben nem az én személyem a fontos, hanem a képek. Ha néha megpróbálom felidézni, milyen voltam néhány évvel ezelőtt, rendszerint csak megszügyenülések jutnak eszembe, vagy olvasmányélmények – a valóságosak sokáig visszaszorultak belém. Még ma is úgy érzem, alig vagyok jelen mindabban, ami történik velem. Kicsit meg is lepődtem, amikor rájöttem, hogy ez sokunk közös „élménye”, a nálam magabiztosabbaké is. Ekkor kezdtem el közösségben gondolkodni, vagy inkább – érezni. S nagy szerencsém, hogy – bár minduntalan „magamra ítélttem” magamat – sohasem hagynak egyedül; mindig rámtalálnak azok, akikre szükségem van, s akiknek szüksége lehet rám.

Leggyakoribb érzelmeim a szorongás és a felháborodás. Szeretném, ha az utóbbiból lenne több.

Baka István